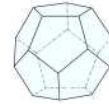

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 28, ÅRGÅNG 7

JULEN 2018 (69 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjuugoåttonde nummer. Detta publiceras fredagen den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, vårnumret, skall utkomma onsdagen den 20 mars, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta julnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i förra julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Nu följer kapitel 6 och 7, som avhandlar nionde till och med sextonde reglerna. Därefter följer översättningen av uppsatsen *Vid mästartarens fötter*; red. tackar BA för inskrivningen av denna text på datormedium. Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår skicklige och flitige översättare till spanska, José Antonio Rodríguez, fortsätter oförtrutet sitt värv. Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida www.laurency.com har nu i sin spanska avdelning nytillkomna översättningar av två avdelningar av Människans väg, nämligen *Förstajagets mentalväsen* och *Kausalväsendet*, på spanska *El ser mental del primer yo* respektive *El ser causal*. José Antonio har även berikat den nyligen öppnade spanska avdelningen av vår systerhemsida www.veidos.se. Det rör sig om ytterligare sju texter i serien *Vägen och dess vandrare*, *El camino y sus caminantes*. Tolv av de sammanlagt tjuugo texter i denna serie finns nu på spanska, nämligen *Pensamiento (Tänkande)*, *Realización (Förverkligande)*, *Voluntad (Vilja)*, *Unidad (Enhet)*, *Sabiduría (Vishet)*, *Inteligencia (Intelligens)*, *Actividad (Aktivitet)*, *Auto-observación (Själviakttagelse)*, *Autorreuerdo (Själverinring)*, *Conciencia de lo justo (Samvete)*, *No-identificación (Icke-identifiering)* och *Correcta actitud (Rätt inställning)*.

I engelska avdelningen av denna hemsida, www.hylozoik.se, finns nu alla de tolv essentiala egenskapernas långa tankar publicerade; det är de sex sista långa tankarna, som nu fullbordar serien: *A Long Thought on Faithfulness (Trohetens långa tanke)*, *Reticence (Förtegenhet)*, *Joy in Life (Livsglädje)*, *Purposefulness (Målmedvetenhet)*, *Wisdom (Vishet)* och *Unity (Enhet)*.

I vår ungerska avdelning finns nu ungerska översättningen av boken *Förklaringen, A magyarázat*, reviderad och omformaterad till PDF-dokument. Vi tackar våra trogna och flitiga ungerska medarbetare SM och IH för deras utmärkta arbete.

KAPITEL 6

Nionde, tionde, elfte och tolfte reglerna

C.W.L. – Så långt vi hittills hunnit i denna bok, har vi haft tingens negativa sida för ögonen. Vi har tillsagts att döda vissa begär, men nu kommer vi till den positiva sidan och får veta vad vi får och verkligen måste begära. Det kan förefalla oss märkvärdigt att vi behöver tillsägas att begära något. De som studerat de indiska böckerna, minns att detta är en sak, där även upanishaderna har skiljaktiga uppfattningar. En upanishad uttalar skarpt ogillande av allt slags begär. Den hävdar att vi måste avstå även från att begära det rätta, eftersom vi överhuvudtaget icke får föredraga det ena framför det andra. En annan av dessa betydande skrifter anvisar att vi måste äga begäret för framåtskridande och säger att när alla begär övervunnits utom begäret efter själens växande, kan människan inte mera erfara sorg. Vi kan förlika dessa båda ståndpunkter, om vi uppfattar att den första innebär att om vi äger begäret att medverka i också det högre arbetet för världen såsom särjag och tänker på oss själva och de stora ting vi kan utträta, så finns det alltjämt en anstrykning av avskildhet, men att om vi tänker på oss själva såsom delar av mänskligheten och såsom vinnande vårt framåtskridande för den mänsklighets skull, varav vi är delar, och det inte längre finns någon tanke på det egna jaget, så har vi höjt och renat vårt begär till en strävan, som är alltigenom önskvärd.

9. Begär endast det som finns inom dig.

Ty inom dig finns världens ljus – det enda ljus som kan spridas över vägen. Om du är oförmögen att uppfatta det inom dig, är det gagnlöst att söka det annorstädes.

Den tanke, som uttrycks i denna kommentar, är gemensam för alla religioner, även om den formulerats olika i dessa. Vi har den i kristendomen, men i regel synes bara de kristna mystikerna ha förstått den. Vi har den i den sköna psalmversen:

Though Christ a thousand times in Bethlehem be born
But not within thyself, thy soul shall be forlorn;
And on the cross of Calvary He hangeth but in vain,
Unless within thy heart it be set up again.

Om Kristus i Betlehem så föddes tusen gånger om
Men icke i dig själv, så vore din själ förlorad.
Och på Gulgatas kors hängde han förgäves,
Om ej i ditt hjärta det sattes upp igen.

Det är lätt att inse vad detta betyder. Om en människa inte tror på sin egen inneboende gudomlighet, finns intet hopp om framåtskridande för henne, eftersom hon då icke hade något inom sig som hon kunde arbeta med, icke något inom sig som kunde lyfta henne till något högre. Men om hon vet att hon inom sig har den underbara kristusprincipen, så inser hon att utvecklandet av denna gudomlighet endast är en tidsfråga och att hennes egen del i arbetet är att få sina yttre höljen i harmoni, så att den inre härligheten kan lysa igenom. Detta är innebörden av orden: "Kristus i eder, hoppet om härlighet." Hoppet att vi inom oss har denna gudomsgnista. Den människa, som vägrar tro att hon inom sig har detta, ställer ett oöverstigit hinder på sin egen väg, och det förblir där tills hon insett sitt misstag.

Det är förvisso sant att frälsningen kan vinnas endast genom Kristus – men därmed menas inte en människa, som levde och dog, utan kristusprincipen inom oss. Vår frälsare finns inom oss. Detta är den sanna kristna läran, som vi kan stödja med citat ur många texter. Alla de sätt, på vilka nutidens framställning av kristendomen – om man så får säga – farit vilse och gjort sig löjlig, beror på att denna stora tanke missuppfattats. Vi måste alltid minnas att kristendomen började med den härliga gnostiska filosofin, men att de okunniga bland dess anhängare vägrade att i sin religion taga med något som övergick deras förståelse eller något som det tog många års studier att lära sig. Därför drev de ut de stora gnostiska doktorerna såsom heretiker. De tilllämpade på religionen den okloka metoden att nå ett avgörande genom omröstning med

majoritetsutslag, med katastrofala följder.

Ursprungligen ägde kristendomen en mycket skön filosofisk lära – en och samma filosofi, som ligger till grund för alla religioner. När evangelieberättelsen, som var menad såsom en allegori, nedsattes till en skenbart historisk skildring av en mans levnad, blev religionen obegriplig. Följaktligen har alla de texter, som i själva verket syftar på denna tingens högre sida, förvrängts och stämmer därefter naturligtvis inte överens med den sanning som ligger bakom tanken. Emedan kristendomen glömt mycket av sin ursprungliga lära, är det i våra dagar vanligt att förneka att den någonsin ägt en esoterisk lära. Det finns emellertid tillräckliga bevis för att övertyga den oförvillade studerande om att denna högre kunskap fanns och var välkänd för apostlarna och kyrkofäderna. Jag kan ej gå in på detta fullt ut just nu. Må det räcka med anmärkningen att Origenes, den störste av kyrkofäderna, hävdar den hemliga lärans existens. Han gör skillnad mellan den ”folkliga oförnuftiga tron”, som leder till det han kallar den ”somatiska¹ kristendomen”, och den ”andliga kristendomen”. Med ”somatisk kristendom” menar han tro, som bygger på evangelieberättelsen, och tillägger att det är en mycket god lära för massan men att den andlige kristne har gnosis och således förstår att alla händelser som omtalas däri – födelsen, dopet, förklaringen eller upplysningen, korsfästelsen, uppståndelsen och himmelfärden – inträffade icke en gång på en viss plats, utan är steg på den vandring varje kristen gör, alltmedan han skrider framåt i sitt andliga liv.

Den nutida renlärigheten bygger alltjämt sina trossatser på den outvecklade mängdens okunniga tro och framhärdar i att icke kännas vid det som numera återstår av dess en gång storslagna arv i gestalten av det fåtal oskattbara brottstycken av den gnostiska läran. Sedan den mistat den högre tolkningen, gör den en förtvivlad ansträngning att framlägga den lägre i ett begripligt skick, men det går inte. Esoterikstuderande har den kunskap som sätter dem i stånd att tolka alla dessa underliga läror och se mening och skönhet också i gatupredikantens enkla och olärda utsagor, eftersom de förstår vad han skulle mena, om han blott visste litet mera i ämnet.

Det vi skall begära är således det som finns inom oss hela tiden, vi finner det icke på annat håll. Alldeles samma tanke framlades för oss för länge sedan i det gamla Egypten. Där samlade man alla religionens ideer i det ”dolda ljuset” och det ”dolda arbetet”. Det ”dolda ljuset” var det ljus som finns i varje människa, och det ”dolda arbetet” var det som skulle möjliggöra för henne att manifesteras, frambringa det ur sig själv och sedan hjälpa det att utvecklas även hos andra. Detta var hjärtpunkten i deras religion – att ljuset finns där, hur övertäckt det än må vara; och hur hopplöst det än må se ut, består vårt arbete i att draga slöjorna åt sidan och låta ljuset skina fram.

Människor gör ofta misstaget att söka efter det på annat håll. De säger: ”Vi vill att mästarna hjälper oss, vi vill att mästarna höjer oss.” Men jag säger med den största vördnad och aktning att mästaren inte kan göra det, att inte ens logos själv kan göra det. Mästaren kan säga oss hur vi kan höja oss själva. Förfarandet är exakt analogt med hur man förvärvar muskelstyrka. Ingen kan göra det åt någon annan, men om han äger kunskapen, kan han säga den andre hur denne själv kan göra det, och det är all hjälp den andre kan få utifrån. En annan människa kan säga oss att hon följt vissa regler, utfört vissa övningar och funnit att de medfört goda resultat. Mästaren eller den framskridne lärjungen kan också otvivelaktigt låta oss få del av kraft, som underlättar vårt arbete, men det är också allt. Detsamma gäller hela vägen. Om vi icke inom oss känner förmågan att gensvara på naturens skönhet och härlighet, så går oss denna skönhet och härlighet förbi. Om vi icke kan se gud inom oss, är det gagnlöst att söka honom utom oss. När vi förverkligat oss själva såsom del av honom, då skall guden i det inre motsvara guden i det yttre och skall vi börja bli till verkligt gagn i hans verk, vilket, när allt kommer omkring, är vårt huvudsakliga mål i livet.

¹ ”Somatisk” betyder kroppslig (red.:s anm.)

10. Begär endast det som finns bortom dig.

Det finns bortom dig, ty när du når det, har du mistat dig själv.

C.W.L. – Detta är återigen ett yttrande, som har sitt motstycke i den kristna läran. Kristus själv säger alldeles tydligt: ”Den som finner sitt liv, skall mista det; och den som mister sitt liv för min skull, skall finna det.”² Detta sker om och om igen på olika stadier. Betrakta en världslig människa, som lever sitt vanliga liv, vilket till mycket stor del är ett känslornas liv – i vissa fall är det helt och hållet de lägre känslorna. Så snart hon börjar förstå tingens högre sida, inser hon att det finns något högre och ädlare än detta liv. Men hon finner också att hon egentligen inte kan fatta detta högre, såvida hon inte är villig att lägga detta lägre och grövre liv bakom sig. Hon måste mista det lägre för att vinna det högre.

På nästa stadium lever människan till stor del i det mentala. Hon inser att det egentligen är ovärdigt att kastas än hit, än dit av lidelsernas svall och att intellektet borde välja mellan och behärska emotionerna och tillåta bara dem som det godkänner för framåtskridandets skull. Därefter når hon bortom detta och finner att icke heller intellektet är alldeles tillfredsställande, utan att det finns ett högre slags liv än det mentala. Gradvis börjar hon då leva i det kausala och att betrakta allt från dess ståndpunkt, vilket är ett mycket stort steg framåt. Men till sist räcker inte ens detta till för henne. Hon inser att det finns en enhet, som ligger bortom detta stadium, och därmed börjar hon få någon erfarenhet av buddhivärlden³, och när hon når denna, skall ingenting lägre någonsin tillfredsställa henne igen.

Även den underbara buddhimedvetenheten skall i sinom tid övervinnas. Bortom den finns atmavärldens, nirvanas⁴ medvetenhet. Ovanför och bortom denna är monaden⁵. De som ännu inte är adepter, ser monaden manifesterad såsom trefaldig ande i världen närmast lägre dess egen, men när de förvärvat adeptskapet, har monaden och jaget⁶ blivit ett och är de medvetna såsom monaden – den gudomliga gnistan.

På vart och ett av dessa stadier tycker vi oss ha fattat sanningen och inträtt i det verkliga livet, men snart nog inser vi att det finns något ännu högre, ånyo lika högt som det låg bortom vår dittillsvarande erfarenhet. Hela vägen uppåt måste vi släppa det lägre, innan vi egentligen kan vinna det högre. Det vill säga, vi måste mista det liv vi känner, innan vi kan nå det högre liv vi hoppas förvärva. På varje högre stadium vi når finner vi att vi mistat det jag vi tidigare känt, emedan vi övervunnit det. Vi har mistat det genom att finna ett högre jag.

Det står skrivet i böckerna att vi blir ett med logos, ingår i honom. Om detta slutresultat vet vi intet, men så mycket kan några av oss säga av egen erfarenhet att många dylika föreningar på olika nivåer sker under det att vi skrider framåt, och i var och en av dem förefaller det som om vi helt och hållet förenades med det högsta vi då kan nå, likväl mister vi därigenom aldrig något av vårt verkliga jag. När vi stiger upp i exempelvis det buddhiska medvetandet och förlorar kausalkroppen, har vi mistat det lägre livet, men detta var aldrig mer än en mycket otillfredsställande yttring av en liten del av oss. Allt vi vunnit genom den långa följd av liv finns alltjämt kvar. Det vi avlagt är bara den yttre form, vari våra olika egenskaper kom till uttryck. Vi har fortfarande egenskaperna, på en högre nivå, och de lyser fram med än större glans, men den form som bar dem har försvunnit. Eftersom människor så genomgående identifierar livet med formen, synes det många av dem att intet skulle bli kvar, om de förlorade denna form. Tvärtom är det så att ingenting som vunnits någonsin går förlorat.

² Evangelium enligt Matteus 10:39.

³ Med ”buddhi” menar teosoferna det essentiala, värld 46 och motsvarande medvetenhet. Red.:s anm.

⁴ Med ”atma” eller ”nirvana” menar teosoferna det superessentiala, värld 45 och motsvarande medvetenhet. Red.

⁵ Med ”monaden” menar teosoferna vanligen tredjetriaden, så ock här. Red.:s anm.

⁶ Med ”jaget”, engelska ”the ego”, menar teosoferna ofta, och såsom här, andratriaden. Red.:s anm.

11. Begär endast det som är ouppnåeligt

Det är ouppnåeligt, emedan det alltid viker undan. Du skall inträda i ljuset, men du skall aldrig beröra lågan.

C.W.L. Detta betyder inte att det högre vi eftersträvar är ouppnåeligt, utan att vi, när vi nått en höjd, alltid ser ännu en topp bortom denna. Vi kommer gudomen allt närmare, blir ett med honom på allt högre nivåer, men lågan, hans verkliga medvetenhet, skall vi aldrig beröra. Det finns många stadier på vägen, och de blir allt svårare att beskriva i sin skönhet, medan vi stiger. Till vilken höjd vi än stiger i vår medvetenhet, till vilken härlighet vi än kan höja oss, ser vi likväl alltid något ännu härligare bortom detta. Lågan viker alltid undan. Så långt all kunskap vi har når, är denna kedja av tilltagande härlighet och skönhet ändlös. Måhända är det till föga gagn att spekulera häröver. Herren Buddha sade för länge sedan att det var gagnlöst att tala om begynnelse och slut, emedan "Slöja efter slöja skall lyftas, men det måste vara slöja efter slöja där bakom."

Jag önskar att jag kunde klargöra för envar, lika fullt och levande som jag själv uppfattar den, denna absoluta visshet om det framåtskridande som förestår, om dess underbara härlighet och skönhet och makt och vishet och kärlek, hur det steg för steg höjer sig och blir allt svårare att beskriva här nere och allt härligare, skönare och sannare där uppe. Vägen till det går genom osjälviskheten. Först när vi reser oss ur det lägre jaget och går upp i det högre livet, i det vidare, universaljaget, öppnas vägen och finns det ingen gräns för den härlighet och glans som människan då kan uppnå.

KAPITEL 7

Trettonde, fjortonde, femtonde och sextonde reglerna

13. Begär ivrigt makt.

C.W.L. – Chohanens kommentar till detta är:

Och den makt, som lärjungen skall begära, är den som får honom att synas såsom intet i människornas ögon.

Den makt, som får oss att synas såsom intet i människornas ögon, är makten till självutplåning i arbetet – att göra det utan att önska något erkännande för det. Många vill stå i första ledet. Detta betraktas ofta såsom blott ett slags oskadlig fåfänga, men det betyder att de ännu icke har glömt det lägre jaget.

Lärjungen söker inte erkännande för något han gör. Han söker få arbetet gjort, och bara det blir gjort, bryr han sig icke det ringaste om huruvida han själv eller någon annan får beröm för att ha gjort det. Om han måste träda fram och samla människor omkring sig, gör han det, men inte därför att han vill ha något erkännande för det. Han vet att det alltid är bäst att hålla sig i bakgrunden, om möjligt.

Det är alltid bäst att inte alls tänka på resultat, utan att göra det bästa vi förmår och glömma oss själva. All esoterisk undervisning leder tillbaka till detta enda, grundläggande faktum – glöm det lägre jaget och sätt i gång med att arbeta. Somliga tänker ständigt på sitt eget framåtskridande. Det är förvisso bättre att tänka på att göra framsteg i det andliga än att önska världslig rikedom, men det är alltså själviskhet, låt vara i en mer förfinad form. Min egen erfarenhet skulle säga mig att det allra bästa sättet att komma framåt är att glömma allt om sitt eget framåtskridande och ägna sig bara åt mästarens arbete. Om man gör detta, följer det övriga av sig självt. Det är den gamla sanning som uttalats i evangelierna: "Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder." Detta är helt och hållet sant: detta andra skall tillfalla oss. När vi inte ser till framstegen, finner vi plötsligt att vi faktiskt gjort sådana, och det är också gott.

När en människa först ser vad livet i kausalkroppen egentligen är för något, inser hon även till vilken stor nytta hon kunde vara i det tillståndet, hur många arbetsområden det finns, där hennes

verksamhet kunde komma till uttryck. Då kan hon mycket väl känna sig hågad att fråga: "är det inte bättre, om jag gjorde detta nya och lysande arbete, som jag nu ser yppa sig för mig?" Jag har gjort till vana att söka mästarens råd eller önskan, så jag snart sett något, som syns vara ett stort tillfälle som yppar sig och då likväl möjligheten funnits att det hade varit ännu bättre att avstå därifrån. Jag skulle säga: "Mästare, vad vill du att jag gör?" Ofta blev hans svar: "Det är din sak att avgöra det." Då återstår bara att bruka sitt eget bästa omdöme. Ingen regel kan ges för dylika fall. Jag skulle ändå vara hågad att pröva det högre, men det måste ihågkommas att vi varnas om och om igen: "Låt inte begäret om egen utveckling stå i vägen för det nyttiga arbete du kan utföra. Din utveckling kommer i sinom tid." Jag har alltid följt denna plan, och jag tror att det är den säkraste inställningen.

Genom det arbete vi utför i denna anda av självglömska vinner vi den makt som låter oss synas såsom intet i människornas ögon. Låt oss, om så behövs, välkomna förödmjukelsen, ty den hjälper oss att ställa personligheten utom synhåll, och det är vad som mest av allt behövs. När tillfällena yppar sig, måste vi gripa dem, men vi bör alltid tänka: "Det är inte mitt verk, det är mästarens verk." Det har ingen betydelse vem av dem som följer mästaren som har företrädet att utföra ett särskilt arbete för honom. Det är vår sak att vaka över att vi inte försummar något tillfälle att göra något av hans arbete.

Vi bör förstå att det inte finns något litet eller stort i hans arbete, utan att allt, hur litet det än är, som göres och framläggs för honom, är i hans ögon lika viktigt som det som i världens ögon är en långt större prestation. Vi är nog en smula benägna att vilja göra det som vi tror vara det större arbetet. Så är det, eftersom vi icke inser att arbetets alla delar är lika nödvändiga. Inse för ett ögonblick hur han måste blicka ner på det hela från sin hisnande höjd av större makt och kunskap. Dessa arbetets alla delar ser därifrån mycket små ut, men de har alla sin givna plats i helheten.

Alla de problem i livet som synes komplicerade, om icke obegripliga här nere, blir långt enklare, när de betraktas från en högre värld. Detsamma gäller om mycket lägre nivåer av medvetenhet. När man undersöker mikroskopiska varelser, sådana som lever i en vattendroppe, finner man komplexa och sköna livsformer. Ju längre man tränger in i dessa oändligt små ting, desto mer upptäcker man av deras häpnadsväckande komplexitet. Man undrar hur dessa världar kan vara enkla ens för gudomen själv, och likväl är de det, ty när vi betraktar dem från också dylika högre synpunkter, som vi kan nå, ser vi att det handlar om sammansättningar och förningar av det enda livets sju krafter, som frambringar allt detta underbara. De faktorer, som medverkar i detta frambringande, är få och enkla. Därför gäller att ju högre man stiger, desto mer kan man förstå, och det som här nere förefaller ofattbart visar sig vara alldeles inom räckhåll, när det betraktas med en högre världens högre medvetenhet.

Vi kan värnadsfullt och rimligen antaga, tror jag, att logos kan hålla hela sitt system samtidigt i sin tanke och utan någon svårighet se vad som utföres i varje yttersta förgrening av det. Hela systemet i hela sin mångfald måste vara omedelbart självklart – något som man så att säga kunde skriva ner på ett ark papper. För Manu och Bodhisattva måste arbetet med att forma och leda människoraserna, vilket för oss synes så invecklat och även förvirrande, vara alldeles klart och självfallet.

Vår sak är att tjäna mästaren på vårt lilla område. Detaljerna är vår sak, icke hans. Vad han vill är att hela arbetet utföres väl. Allt som vi kan göra för att det så skall bli är vår del däri. De som står honom närmare i tanken och genom en dylik samhörighet något vuxit in i hans inställning till den, är alltid ivriga att göra något, hur enkelt det än må vara, som kan synas vara till gagn. Vi kanske kan skriva ett litet brev, som ändrar en människas livsriktning. Eller vi kan hålla ett föredrag och söka ändra ett hundratal människors uppfattning och inte lyckas. Det lilla brevet är ett verkligt arbete. Somliga av oss är kanske så upptagna att vi inte kan göra något personligen. I ett dylikt fall tjänar vi nog pengar, och kanske vi kan då skänka pengar, så att andra kan utföra arbetet. Det finns väldigt många små sätt man kan arbeta på. Det finns ingen

anledning att vänta på det stora tillfället i tanken att när detta kommer, skall vi vara redo att gripa det. Det är mycket troligare att vi är redo, om vi redan gjort till vana att alltid göra de små saker vi kan göra nu.

En människa, som arbetar utan tanke på egna intressen och alltid är villig att stå kvar i bakgrunden, missförstås ofrånkomligen av världen. Folk förstår och beundrar en man som äger en stark vilja och föresätter sig att bli känd och berömd, att göra intryck, och som armbågar sig fram till en position i täten. Enligt deras sätt att se har en dylik lyckats. Han har visat världen att han är stark. Esoterikern kan i verkligheten äga en mycket större kraft men visar den inte på det sättet. Han söker vanligen utplåna sig själv. Han inser att en av de största egenskaperna är att veta när man skall stiga åt sidan, att veta när man skall låta den gudomliga makten utföra sitt verk utan att fördärva och hindra det genom att ställa sig i vägen för det. Det förefaller så enkelt, och likväl visar faktum att det finns hundratals, som arbetar och inte kan göra det, att det verkligen är något mycket svårt.

Den världsliga människan betraktar nog esoterikern såsom en människa, som inte har någon särskild viljekraft, såsom någon som alltid är beredd att stiga åt sidan. Det är han också, vad gäller de mindre tingen i livet. Han låter andra få sin vilja fram i saker, som inte betyder något. Han är rent av villig att låta sig styras av dem i viss mån. Men när det gäller en princip sak, är han orubblig. Han bryr sig icke det ringaste om vad andra säger. Människor, som talar och spekulerar om andra, har fel i nio fall av tio, så vad har det för betydelse vad de råkar tänka om oss? Såsom Tennyson säger, "Låt dem rasa." Naturligtvis menar jag inte att vi borde fullständigt strunta i alla världsliga konventioner. I börjar ansåg somliga medlemmar av teosofiska samfundet att det var rätt att framstå såsom avvikare från andra i att bära aftondräkt och liknande. Vi behöver inte kränka samhällets seder på dylikt sätt. Dessutom anser jag att om vi vill främja våra ideer, måste vi avstå från att stöta oss med världen onödigtvis. Det är inte ett gott och förnuftigt handlingssätt att våldsamt angripa andras uppfattningar. I sådana fall, där ingen princip är berörd, måste vi ge vika, helt enkelt därför att det inte är någon mening med att öppet trotsa rådande seder och bruk.

I alla princip saker måste vi intaga en bestämd hållning. Exempelvis är sträng vegetarism en princip hos oss, emedan vi anser denna i alla avseenden bäst, inte bara för oss själva utan för hela den omgivande världen. Det blir en smula obekvämt, när vi besöker en restaurang eller befinner oss på resa, men vi låter oss inte bekomma av dylikt bagatellartat omak, utan håller oss till vår ståndpunkt. Men i ett stort antal andra ärenden, som i verkligheten inte har någon betydelse, besparar vi oss förtret genom att anpassa oss till tidens vanliga seder. Ett annat exempel gäller klädedräkten. Den moderna människans klädedräkt är särskilt ful, obekvämt och ohälsosam, men det besparar oss omak att använda den. Om vi motsätter oss den och anlägger någon, som må vara aldrig så förnuftig, estetiskt tilltalande och bekväm, skulle vi likväl tilldraga oss oönskad uppmärksamhet och nog betraktas såsom mer eller mindre förtryckta. Detta är inte värt att göra. Det är bättre att inte väcka onödigt uppseende genom gå till storms mot obetydligheter. Men när frågan gäller en princip sak, måste vi bestämt hålla fast vid vad vi anser vara rätt.

Om vi kunde intaga en fullständigt opersonlig inställning till allt arbete, skulle det vara oss till mycket stor hjälp. Ruskin talar om detta ifråga om konsten. Han säger att självberöm och inbilskhet visserligen är ytterligt vulgära men att överdrivet självföringande blott är en annan form av vulgaritet. Vi bör sikta på det slags sinnesförfattning, vari vi kan betrakta arbetet utifrån och säga: "Oavsett om detta är mitt eller ert eller vems det än är, är det också gott." Vi måste kunna berömma ett gott arbete, när vi ser det, inte emedan det är vårt eller vår väns eller emedan det bär en stor människas namn, utan just emedan det är gott och därvid helt och hållet bortse från frågan om vem som utfört det. Det är nog tyvärr så att vi inte alltid gör detta. Om vi citerar något, är det inte alltid därför att det är träffande och vackert, utan därför att madame Blavatsky sagt det eller dr Besant skrivit det.

Det finns emellertid en sida av det som är alldeles rätt och riktig. När människor råkar på ett yttrande om något, som de inte vet något om och inte kan sanna för sig själva, är det viktigt för dem vem som sagt det. De kanske då säger: ”Dr Besant gjorde detta uttalande. Jag har ett starkt skäl att antaga att hon vet allt om detta, därför godtar jag hennes uttalande.” När allt kommer omkring, är detta inte mer än vad vi gör ifråga om vetenskapen. Det finns i vetenskapen många fakta, som vi inte är i stånd att själva bevisa, men eftersom vissa framstående män undersökt dessa ting och kommit till vissa slutsatser, godtar vi dem. Men när vi betraktar ett skönt etiskt uttalande, har det ingen betydelse om det härrör från Bibeln, Bhagavad-gītā, Koranen eller Veda, utan vi bör godtaga det för dess eget värde. Det är då fråga om att uttalandet är träffande och att den uttryckta tanken är skön och god.

Liksom vi godtar saker och ting eller söker göra det för vad de är värda, måste vi söka värdera vårt eget arbete för vad det är värt och inte anse att det nödvändigtvis måste vara väl utfört, därför att vi gjort det. De flesta människor, som kan utföra något arbete mycket väl, känner även det egna arbetets ofullkomligheter. När någonting är gott, bör vi med glädje medge att det är gott. När vi ser fel och brister hos vårt eget eller någon annans arbete, bör vi icke tveka att säga: ”Jag håller inte med. Jag anser att detta kunde ha gjorts bättre.” Det är gott och väl att intaga den tankens inställning som inte bryr sig om varifrån något kommit, om det är något gott, och även inte tvekar att förkasta det dåliga, när det härrör från en själv.

Detta är sannerligen svårt, ty när det är fulländat utfört, betyder detta att människan skådar ner på denna lägre värld från jaget. Också bruket av det mentala ger mycket av denna kraft, ehuru vi får det fulländat först i kausalkroppen. Det mentala kan öva urskillning, och om vi brukar det från den högre ståndpunkten och inte låter det grumlas av personlig känsla, är det något utmärkt och skönt, när det fullt utvecklats. Vi är ganska stolta över vår intellektuella utveckling i denna femte rotrasens femte underras, som betonar det mentalas arbete med urskillning, men det vi kallar intellektet är blott något mycket obetydligt i jämförelse med det som kommer att utvecklas under loppet av nästa rund, som verkligen skall ägnas åt intellektet. Vi är stolta över det mentalas prestationer, och icke utan visst skäl, ty det har utfört underbart arbete i vetenskapen och med uppfinningar. Men endast de som kan blicka in i framtiden och även sett mästarna, vilka är framtidens människor, inser vad vi kommer att vara kanske under loppet av några tusen år. Jag kan vittna om att den högsta intellektuella aktivitet vi nu uppvisar är en barnlek i jämförelse med vad denna blir i framtiden. Det är alltså tydligt att lysande utsikter yppas för oss.

Det som den vanliga människan kallar sitt intellekt är uteslutande den lägsta delen därav. I hennes intellekt finns fyra underavdelningar, bestående av mentalvärldens sjunde, sjätte, femte och fjärde molekylarslag. Hon använder dock praktiskt taget bara det lägsta eller sjunde molekylarslagets mentalmateria. Detta materielag står emotionalvärldens materia mycket nära. Därför är alla hennes tankar färgade av avspeglningar från emotionalvärlden och alltså mycket uppblandade med emotioner, känslor och begär. Mycket få människor kan ännu befatta sig med sjätte molekylarslaget. Våra stora vetenskapsmän använder det förvisso mycket, men tyvärr blandar de det ofta med materia av lägsta molekylarslaget, och då blir de avundsjuka på andras upptäckter och uppfinningar. Om de kan höja sig till femte molekylarslaget, är de redan mycket friare från risken av att snärjas av det emotionala. Om de kan höja sig till fjärde molekylarslaget, som är mentalkroppens högsta materielag, befinner de sig i mitten av mentalvärldens materielag, och då är kausalkroppen dem som närmast. De är då fjärran från möjligheten att deras tankar påverkas av emotionala vibrationer.

Vi kan förstå hur dessa ting fungerar. En vibration mottas lättast av det som är i samklang med den. Om en människa känner vrede, löper hon risken att röra upp känslan av vrede i emotionalkroppen hos andra, omgivande människor. Detta stör då även deras lägsta slags tankar men berör inte deras högsta slags tankar, om de har dylika – och de flesta har det ännu inte. En av de uppgifter, vi såsom studerande söker utföra i vårt tänkande och vår meditation, är att

väcka mentalkroppens högre slags materia och få denna att fungera. De som regelbundet mediterar på mästarna och därmed förbundna ting, måste i någon utsträckning använda mentalkroppens högre slags materia, och ju mer denna används, desto mer blir våra tankar opåverkade av begär, lidelser och andra emotioner. Men eftersom de flesta människor inte når dit, är den stora massan tankar i världen mycket färgad av begär och de flesta tankeformer vi ser laddade med emotional- såväl som mentalmateria.

Vi lever alla alldeles för tätt tillsammans med följderna att andra människor påverkar oss, även om de inte tänker på oss. Givetvis påverkar vi dem i vår tur, och vi bör alltid bestämt försöka påverka dem i riktning mot det goda. Om föresätter oss att vara ett centrum av yppersta frid och kärlek, blir vi till mycket stor hjälp för alla som omger oss. Men så länge vi är centrum för begär och själviska känslor, omöjliggör vi utvecklingen inte bara för oss själva utan för alla i vår närhet, och detta är något mycket allvarligt. Varje aspirant bör noga beakta att han hindrar andra att skrida framåt, om han ger efter för detta personliga begär.

Självtutplåningens makt är ouppnåelig, så länge vi inte rensat ut allt personligt begär. Vi talar om vår hängivenhet för vårt arbete och för mästarna; detta är säkerligen inte för mycket att göra för deras skull. Även om det måste till en mycket stor ansträngning, bör vi vara villiga att göra den för dessa storas skull, vilka gjort så mycket för oss, genom vilka all esoterisk undervisning kommit oss till del. Det handlar inte om att skänka dem tillfredsställelse genom att göra dessa ting – även om de säkerligen gläds över att se hur de, som de söker hjälpa, skrider framåt – utan det är även sunt förnuft. Om vi vill hjälpa till i evolutionen, är det första och nödvändigaste att vi tar itu med oss själva. Vi måste vinna denna kontroll över det lägre jaget som låter oss framstå såsom intet i människornas ögon. Må det så vara; många av de stora krafterna verkar utan att synas. Vi kan vara bland dessa krafter, och som sådana kan vi kosta på oss att synas obetydliga i världens åsyn.

14. Begär innerligt frid.

Den frid du skall begära är den heliga frid, vilken intet kan störa och i vilken själen växer liksom den heliga blomman på den stilla tjärnen.

C.W.L. – Denna korta aforism är nära knuten till den föregående. Den makt vi tillsägs att begära leder till frid. Om vi inte har makt över oss själva, kan vi inte ha någon frid.

Först när vunnit frid kan vi ge andra den. Att kunna göra detta är förvisso en av de största och skönaste av alla förmågor. De flestas liv är fyllt av oro och ångslan, av avund och svartsjuka. Hela tiden är de liksom en virvel icke blott av känslor utan även av otillfredsställda begär. Många av dem som börjar studera esoteriken, det viss säga studera den verklighet som ligger bortom, väntar sig alltjämt kunna fortsätta leva detta slags liv. Till och med några av dem som säger sig ha studerat esoteriken i årtal och söker nalkas mästarna, kan tydligen ännu inte avstå från sina begär. De gör inget allvarligt menat försök att frigöra sig från alla sina dåraktiga och störande känslor, och sedan undrar de varför de inte gör några framsteg och varför andra synes gå om dem. Hur kan de vänta sig göra framsteg, förrän de lämnat allt dylikt bakom sig? Förrän vi blivit alldeles fria från dylika störningar, är det alldeles omöjligt att göra något verkligt framsteg i högre mening. Om vi vill träda i förbindelse med mästarna, måste vi ha fullkomlig frid inom oss.

Det sägs att kamp är nödvändig för framåtskridande. Det är visserligen sant att det i själens evolution länge råder ett stadium, där den befinner sig i ett ständigt tillstånd av kamp och strid. När vi blickar tillbaka på det förflutna, kan vi se att framåtskridandet då skedde snabbare i ett liv av storm och strid än när förhållandena var lättare. I denna karaktärens grovhuggning lär sig människorna utan tvivel något av de besvär och svårigheter som drabbar dem och det motstånd de möter. De lär sina läxor av dem. Men på det högre stadium lärjungen nått har detta kampens tillstånd inte längre något värde. För det högre slagets växande är fullkomlig frid nödvändig. En mästare skrev en gång: ”Lagen om de livsdugligastes överlevnad är lagen för djurens evolution, men offrandets lag är lagen för människans evolution.” Många tror att de får frid, när deras

galna begär tillgodoses, men av erfarenhet finner de att det inte är så. Då börjar de tycka att det är något sorgligt att de givit efter för dem och inser att de borde ha höjt sig över dem. Ingen frid vinner man genom att tillgodose begäret. Friden når man bara på ett sätt: genom att åsidosätta de lägre begären och utveckla den makt som får oss "att synas såsom intet i människornas ögon".

Det sägs här att den heliga blomman växer på den stilla tjärnen. Det är blott i stilla vatten, som lotusblomman kan utvecklas till det bästa. Den kan inte göra det, om den knuffas hit och dit av vind och storm. Det är endast i friden, som själen kan utvecklas. Lidelsens och begärets stormar är alldeles som de stormar som slår ner blommorna i fysiska världen. All utveckling av högre slag är liksom mycket ömtåliga blommor, och om den utsätts för lidelsens våldsamma stormar, krossas och försvinner de. Människor som alltid befinner sig i eller nära ett vredesutbrott, som ständigt ältar alla möjliga idiotiska personliga bekymmer, som alltid tänker på sina egna känslor och är fyllda av svartsjuka och avund på andra, kan inte utveckla de fina och ömtåliga blad och klängen som innebär framåtskridande.

Folk i allmänhet har mycket ringa vetenskaplig uppfattning om vad framåtskridande i esoterisk mening, verklig evolution betyder. Redan deras uppfostringsmetoder visar att de inte förstår det. Det finns ett visst mått av den evolution vi genomgått – ungefär upp till vildens nivå och litet högre än denna – som vi kan betrakta såsom ganska väl befast. Det vill säga vi skulle inte kunna falla tillbaka under denna punkt under några omständigheter. Men det växande, som når bortom denna – bortom den närapå djuriska delen eller i alla händelser lägre och emotionala delen av människan – handlar om en ytterst ömtålig utveckling av många slag. De ting, som skiljer den högt kultiverade och konstnärligt begåvade människan från den alldeles grova och outvecklade, är alla av mycket subtilt slag – föremål för långvarig, långsam och omsorgsfull odling. De är ömtåliga men mycket löftesrika skott, som knappast ens har satt blommor och säkerligen ännu icke nått vad de kommer att vara i framtiden. Ogynnsamma förhållandens första vindpust förstör denna finare utveckling. Den okänsliga moderna uppfostran, där barnen skräms och ibland rent av misshandlas, slår sönder kulturens och förfiningens ömtåliga blomma, som själarna i dessa barnakroppar kan ha förvärvat under mycket lång tid i det förflutna – kanske tjugo eller trettio liv. Till följd därav blir barnen mycket lika primitiva vildar. De är ofta fulla av rädsla, hat och en stark känsla av bestående orättvisa, och all den finare utveckling, som egentligen markerar skillnaden mellan en senare och tidigare underräs, utplånas.

Människor inser icke det ringaste vad de gör, när de förstör dessa ting, vilket de så ofta gör. Jag ser jämt och ständigt gossar och flickor, som kanske är barn till vanliga föräldrar men själva är riktigt lovande, så att, om de finge en vårdad uppfostran och leddes på den rätta vägen, de skulle avgjort skrida framåt i detta liv. Men deras omgivning är fullständigt olämplig för en dylik utveckling, allt finare växande är avhugget och hämmat, och de vandrar genom livet som alldeles vanliga människor. Jag har sett fall, där detsamma skedde om och om igen i så många som femton till tjugo liv, så att det framsteg, som kunde ha gjorts i det första fallet, inte gjordes förrän i det tjugonde. Den hopade goda sådden av att på ett stillsamt sätt leva litet bättre i vart och ett av dessa liv gjorde det till sist nödvändigt att jaget försågs med en bättre omgivning och därmed fick sitt gynnsamma tillfälle. Men så lång vi kan se, kunde samma utveckling lika gärna ha skett tjugo liv tidigare, om blott omgivningen varit en smula bättre.

Det är sorgligt för dem som undertrycker dessa ömtåliga nyanser. Det finns nog inget värre brott än att trycka ner dem som försöker skrida framåt. Detta hör till det som Kristus menade, när han talade om synden mot den helige ande, den synd som icke förlåtes vare sig i denna värld eller i den kommande. Ordet "förlåta" är dock en felöversättning. "Överge", "lägga åt sidan" återger bättre innebörden. Vad som menas är fullständigt klart. Synden mot den helige ande är undertryckandet av den gudomliga anden hos människan. Den ger ett karmiskt resultat, som icke torde kunna rättas till vare sig i denna världsperiod eller kanske ens i nästa.

Så allvarlig är den.

Många begår detta brott mot sig själva liksom mot sina barn. De ger inte det högre inom sig tillfälle att växa. Barn kan ofta se naturväsen och annat vackert, som äldre människor inte kan se. Det finns ingen orsak till att inte också de äldre skulle se dem, om deras känslighet inte hade förstörts genom det slags liv de ofta kastats in i. Ibland sker det att de senare i livet med stor svårighet börjar återvinna förmågan icke endast av klärvoajans utan även förmågan att uppskatta allt konstnärligt och skönt, alla de fina nyanser av känsla och förnimmelse som betyder kultur och verklig bildning.

Det som inverkar på det högre framåtskridandet är ytterst ömtåligt – så noga, så exakt balanserat att minsta knuff i fel riktning ger ett bakslag, som varar i veckor och månader. Det är möjligt att på en enda dag fördröja månaders utveckling. Alltså beror väldigt mycket på omgivningen. Man kan inte alltid räkna på att återfå samma slags omgivning, varför esoterikern alltid strävar efter att göra bästa möjliga bruk av de förhållanden han för tillfället befinner sig i, samtidigt som han är på sin vakt, så att inget av dem drar ner honom. I en av purānaerna sägs:

Utan kropp når ingen själens mål. Därför skall man taga vara på kroppen såsom en skatt och utföra goda gärningar. En by eller en åker eller ett hus eller god eller dålig karma kan man återfå – men denna kropp aldrig åter. *Garuda purāna saroddhāra* XVI, 17,18.

Somliga säger. ”Jag kan inte göra så mycket i detta liv. Jag får försöka göra vad jag kan i nästa.” Det är alltid gott att ha tanken på nästa liv och vad vi kan göra i detta för ögonen, men det är inte värt att lita för mycket på det, eftersom den karma var och en bär på säkerligen är mer eller mindre blandad, och detta gör sig understundom gällande i vågor. Vi kan vid vissa tillfällen ha karma, som ger oss en god omgivning. Därav följer inte att vi i nästa liv hamnar i lika goda förhållanden. På det hela taget är det sannolikt att vår skörd fortsätter i samma spår, men det kan också bli en anhopning av dålig skörd, nämligen då skördeinstanserna anser människan inte stark nog att bära den i detta liv men däremot i nästa, så att hon i detta kommande liv inte får så goda tillfällen.

Det är synnerligen klokt att gripa alla tillfällen som bjuds i det liv vi lever nu. Om vi gör det och därmed visar skördeinstanserna att vi tar vara på dem, får detta en betydande inverkan på vår skörd i nästa liv. Det blir ett slags fordran på goda omständigheter. Det är inte så klokt att antaga att vi, därför att vi får många goda tillfällen i detta liv, kommer att få dem också i nästa. Vi kan få, men vi kan också bli utan sådana. Jag tycker inte om att höra människor säga: ”Jag är för gammal för att göra något i detta liv.” Om vi gör gott bruk av det vi har och går framåt så långt vi förmår, skapar vi ett sakernas tillstånd, vari det vore mycket svårt för skördeinstanserna att inte åter ge oss goda tillfällen. Vi kan så dylik god sådd på något visst område, så att vi kan taga himmelriket med storm – vi kan förnä skördeinstanserna att så ordna vår skörd att tillfället måste komma, eftersom de orsaker, vi satt i gång, inte kan utlösas annat än på ett liknande område. Alldeles säkert är det bäst att göra fullt bruk av varje gott tillfälle som yppas för oss, så att vi inte genom att försumma det fördröjer vår evolution med några tusen år.

Några tusen år är inte mycket i själens långa liv, men vi vill inte försenas på det sättet. I boken *Lives of Alcyone* finner vi till exempel fallet med en ung man, som fick synnerligen goda tillfällen i samband med en individ, som sedermera blev en av de stora mästarna, i ett tempel i Egypten.

Dumt nog ödde han sin tid, kastade bort sina tillfällen och mistade dem. Hans vägledare sade då att han alltid skulle vara redo att åtaga sig honom igen, när han kom tillbaka. Det är först i detta liv, sex tusen år senare, som han kommit tillbaka. Detta slarv kostade honom åtskillig tid. Tänk på vad han kunde ha fått gjort på dessa sex tusen år, om han antagit erbjudandet. Vid den tiden hade hans vägledare ännu inte nått adeptskapet. Om lärjungen hade antagit erbjudandet, hade han säkerligen nu själv hunnit mycket långt på vägen till adeptskapet. Det kan inte vara likgiltigt om en människa tar ett dylikt steg sex tusen år tidigare eller senare. Den som tog det så mycket tidigare, kunde räkna sig till godo allt det arbete han under åren däremellan, arbete på

högsta nivå – detta kan omöjligen göra detsamma.

Jag vet inte hur stor betydelse som tillmätts det vi kallar tid i de evigas rådslut. Det finns ett synsätt, till vilket man kan höja sig och för vilket det förflutna, nuet och framtiden alla synes såsom ett enda evigt nu. Men även i detta eviga nu finns sådant, som är mer och annat som är mindre öppet. Därför måste det göra skillnad, om man griper eller försummar ett erbjudet tillfälle, även om det kan finnas något sätt att rätta till ett dylikt misstag i framtiden, då människans ånger över att inte ha lyckats på något sätt kan bli en kraft, som möjliggör för henne att arbeta dubbelt så väl för att söka taga igen vad hon gått miste om. Här kan man endast gissa, blott söka föreställa sig hur något dylikt skulle fungera. Det finns dock en mycket bestämd grund till att antaga att det finns en möjlighet att rätta till det förflutna.

Från en högre värld betraktat ter det sig ungefär så här. Vi säger att det förflutna blev något visst och att vi inte kan ändra det. Det var sådant det var, när vi levde i det. Hur vet vi vad det är nu, när vi avlägsnat oss från det? Det förflutna finns alltså; det är närvarande för någon annan någon stans. Denna tanke är svår att förstå. I fysiska världen vet vi att vi ser något föremål; vi vet det genom det ljus som härrör från det. Det ljus, som visade oss något i går, är nu många miljoner kilometer avlägset och visar nu samma föremål långt borta. Det som var i går för oss kan vara i dag för någon annan vad gäller det budskap detta ljus förmedlade. Om analogin håller streck, vet jag inte, men någonting dylikt förefaller vara sant. Det förflutna fortskrider på något sätt.

Att blicka ner från den högre världen på livet här nere är något liknande att stå uppe på ett berg och betrakta ett tåg, som rullar fram i dalen nedanför. Tåget har för passagerarnas vidkommande gått förbi vissa ställen och orter. Dessa har passerats, men de finns alltså kvar. De träd och djur, de resande såg på dessa ställen, lever fortfarande. Det förflutna är alltså verksamt, men eftersom de resande inte längre befinner sig i detta, tänker sig de flesta av dem att deras delaktighet i det är över. Jag är inte så säker på att detta är riktigt. Jag tror inte att det är särskilt fruktbart att söka förstå denna tanke, eftersom man här nere i vår värld inte kan sätta in den i något begripligt sammanhang. Men jag tror att det förflutna inte är oåterkalleligt förbi och att, när vi i vår tur når det stadium, där vi kan skåda ner på allt detta, det kommer att synas långt mycket bättre än vårt nuvarande minne av det torde utvisa, då ju på något sätt allt förflutet också rör sig framåt såsom del av tingens gudomliga verklighet och att även detta kommer att förhärligas och blomma ut till vad det var ämnat att vara – jag gör inte anspråk på att kunna säga hur. Likväl är idén stimulerande – möjligheten av att det som vi misslyckats med, de misstag vi begått, kanske till sist inte är misslyckande och misstag, ehuru detta är vad de nu synes oss vara. Detta är en idé, som är svår att förstå här nere, men jag är säker på att det ligger någon sanning bakom den.

15. Begär ägodelar framför allt.

Men dessa ägodelar måste höra till den rena själen allena och därför ägas lika av alla rena själar och således vara det helas särskilda egendom, först när detta förenats. Åtrå dylika ägodelar, som kan innehas av den rena själen, så att du må samla rikedom för denna livets förenade ande, som är ditt eget sanna jag.

C.W.L. – De ägodelar vi skall begära är egenskaper, som skall vara hela mänskligheten till gagn. Varje seger vi vinner skall vinnas för mänskligheten, icke för oss själva. Begäret att äga måste vara begäret att äga med alla andra – ett begär att alla skall dela samma arv. Detta är den gamla idén om opersonlighet i en annan form. Vi ser denna skönt uttryckt i mästarnas liv. Jag minns att jag för länge sedan mycket undrade hur det kunde komma sig att mästarna synes vara utan dålig skörd. I några av Österlandets heliga skrifter sägs de rent av ha höjt sig ovan karma. Jag kunde inte förstå det, eftersom lagen för sådd och skörd är en lag lika väl som tyngdlagen är det. Vi kunde stiga ända upp till solen, men vi skulle då inte komma undan gravitationen; tvärtom skulle vi känna av den ännu starkare. Det föreföll mig lika omöjligt att undgå lagen för orsak och verkan, emedan enligt dess verkan envar får sina gärningars lön.

Om de stora mästarna hela tiden gör gott i en skala, som vi icke det ringaste kan hoppas komma upp till, och de likväl icke ger upphov till någon karma, vad blir det då för oerhörda resultat av alla deras energiutgjutelser?

Efter att ha studerat detta problem började vi genast se efter hur det fungerade. Om jag beskriver hur sådd och skörd ter sig för klärvoajans, bidrar det kanske till att göra ämnet begripligare. Skördelagen synes i högre världar verka ungefär såsom följer. Varje människa är centrum i en ofattbar stor serie koncentriska klot – varav några är ganska nära, medan andra ligger på oerhörda avstånd. Varje tanke, ord eller handling, vare sig god eller ond, självisk eller osjälvisk, skickar ut en ström av kraft, som rusar mot dessa klots ytor. Denna kraft träffar något av klotens inre yta i rät vinkel till denna och kastas tillbaka till den punkt, varifrån den kommit. Vilket klot den kastas tillbaka från, synes bero på kraftens beskaffenhet, och denna reglerar även tiden för dess återkomst. Den kraft, som alstras av vissa handlingar, träffar ett förhållandevis närbeläget klot och studsar tillbaka igen mycket snabbt, medan andra krafter rusar vidare nästan i det oändliga och återvänder först efter många liv – varför kan vi inte säga. Allt vi vet är att de hur som helst ofrånkomligen återvänder och att de inte kan återvända till något annat än det centrum, varur de utgick.

Alla dessa krafter, som slungas ut från människan, måste återverka på henne, så länge som han låter dem gå ut från henne själv på detta sätt. Emellertid har varje människa en inre förbindelse med gudomen, en förbindelse, som inte går genom något av dessa koncentriska klot, utan genom själva centrum. Genom att vända sig inåt kan hon nå själve logos. Så länge hon sänder ut all sin tankes och all sin önskans kraft på detta sätt, återverkar den inte alls på henne utan förenas med det stora utflöde av gudomlig kraft, vilket gudomen alltid låter genomgå sitt universum och med vilket han håller det vid liv. Hans kraft väller fram i centrum, den kommer inte utifrån. Om vi klärvoajant betraktar ett antal fysiska atomer, ser vi att somliga av dem drar in kraft, medan andra sänder ut den. Denna kraft måste de taga emot någonstans ifrån. Den går inte in på ena sidan och ut på andra, den väller fram ur centrum skenbart från ingenstans men kommer i verkligheten från någon högre dimension, som vi inte kan se. Alltså finns förbindelsen med gud i tingens själva innersta, och den människa, som alltid riktar blicken på gudomen och tänker bara på honom i det arbete hon utför, gjuter all sin kraft i den riktningen. Den försvinner vad henne själv angår men, som jag tidigare sade, förstärker i stället den gudomliga kraft som alltid utgjøtes överallt. Det blir då inget personligt resultat för människan i de lägre världarna, men för varje dylik ansträngning närmar hon sig den gudomliga sanningen inom sig – blir ett bättre och fullare uttryck för den, och därmed vore det inte sant att säga att hon inte får något resultat. I ett lagbundet universum kan ingen handling bli utan resultat, men det blir inget sådant resultat i det yttre som kunde föra henne tillbaka till jorden.

Detta, tror jag, är vad som menas, när det sägs att de stora undgår karmas lag. De förbrukar hela sin mäktiga andliga kraft på att göra gott i mänsklighetens namn och såsom delar av mänskligheten, och därmed undgår de att bindas av lagen. Vilket resultatet än blir, kommer det mänskligheten, inte dem själva, till del. Skörden av alla de härliga handlingar mästaren utfört undanhålls inte för att han skall få resultatet; den går till mänskligheten såsom helhet.

Det är också i denna opersonlighetens anda, som vi bör handla. Om vi gör något, också en god gärning, med tanken. ”Jag gör detta, jag vill ha erkännande för det”, eller även om vi inte tänker på att få erkännande för det, utan bara tänker: ”Jag gör detta”, liksom fariseerna gjorde, kommer vi att liksom de få ut vår lön. Resultatet kommer tillbaka till det personliga jaget, och detta binder oss vid jorden lika säkert som om det vore ett dåligt resultat. Men om vi glömt det personliga jaget helt och hållet och handlar blott såsom delar av mänskligheten, så kommer resultatet till mänskligheten, som var och en av oss är en del av. Ju sannare vi kan handla utan tanke på egna jaget, desto närmare kommer vi alltings gudomliga hjärta. Det är så själve logos betraktar allt. Det kan för honom icke finnas någon tanke på jaget. Han handlar alltid för det helas bästa såsom företrädare för det hela. Om vi handlar och därvid tänker bara på honom, så

kommer resultatet att bli ett utflöde av hans gudomliga kraft och kommer inte oss till del såsom något som binder, utan i stället såsom något som gör oss till allt större uttryck för honom och höjer oss allt mera i guds frid, som övergår allt förnuft.

VID MÄSTARENS FÖTTER

AV ALCYONE

PYTAGORAS ANVISNINGAR
FÖR
VINNANDE AV LÄRJUNGASKAPET¹

LEVNADSKONSTENS KATEKES

¹(Pytagoras i sin nuvarande inkarnation)

Fyra äro förutsättningarna
för lärjungaskapet:

Urskillningsförmåga
Frihet från begär
Rätt vandel
Tjänande

URSKILLNINGSFÖRMÅGA

I

Först måste du förvärva urskillningsförmåga; förmåga att skilja mellan det verkliga och det överkliga, som leder människan att beträda vägen. Den är detta; men den är också mycket mer: du måste använda den, ej endast vid vägens början utan vid varje steg, under varje dag från vägens början till dess slut. Du träder in på vägen, därför att du lärt dig förstå, att du endast där kan finna det, som är värt att vinna. Den okunnige arbetar för att vinna rikedom och makt; men de vara allra högst under ett liv, och därför äro de överkliga. Det finnes högre ting än dessa – ting som äro verkliga och bestående; när du en gång fått ögonen öppna för dem, känner du icke längre åtrå efter några andra.

I hela världen finnes endast två slags människor – de, som äga kunskapen, och de, som icke äga den och denna kunskap är det, som betyder något. Vilken religion en människa bekänner sig till, vilken ras hon tillhör – det är oväsentligt; det verkligt väsentliga är denna kunskap – kunskapen om Livets mening. Ty livet har en avsikt, och denna avsikt är utveckling. Då människan en gång insett denna avsikt och verkligen fattat den, då kan hon ej underlåta att arbeta för den, att göra sig själv till ett med den, ty den är så härlig, så skön. Hon kan ej göra annat, ty hon vet, att hon står på det godas sida och emot det onda samt arbetar för utveckling och ej för själviska mål.

Om hon står på det godas sida, är hon en av de våra, och det betyder intet, om hon kallar sig hindu eller buddhist, kristen eller muslim, om hon är född i Indien eller England, i Kina eller Ryssland. De som stå på de godas sida veta varför de äro här, och vad de böra göra, och de försöka också att göra det; alla andra sväva ännu i okunnighet om vad de hava att göra, och handla därför ofta dåraktigt, i det de försöka finna ägna vägar, som de tro skola vara behagliga för dem själva, utan att förstå, att alla äro ett, och att därför endast det, som gud vill, kan bliva verkligt behagligt för någon. De följa det överkliga istället för det verkliga. Först när de lärt sig skilja mellan dessa två, hava de ställt sig på guds sida, och därför är detta urskiljande det första steget.

Men även sedan valet är gjort, måste du alltjämt minnas, att det finnes många olik slag av verklighet och överklighet; och allt fortfarande måste du skilja mellan rätt och orätt, mellan nyttigt och onyttigt, mellan sant och falskt, mellan själviskt och osjälviskt.

Mellan rätt och orätt borde det ej vara svårt att välja, ty de som önska följa mästaren, hava redan bestämt sig för att välja det rätta, vad det än kostar. Men kroppen och människan äro två, och människans vilja överensstämmer ej alltid med kroppens. Då din kropp önskar något, stanna då och tänk efter, om *du* verkligen önskar det. Ty du är gud, och du vill endast vad gud vill; men du måste forska djupt i ditt eget väsen för att finna guden i dig och lyssna till hans röst som är din röst. Men tag ej miste på dig och dina kroppar – vare sig den fysiska, känslökroppen eller tankekroppen. Var och en av dem skall göra anspråk på att vara Självet för att få vad den vill. Men du måste förstå dem alla och känna dig själv såsom deras herre.

När något arbete måste utföras, vill den fysiska kroppen vila sig eller gå ut och gå eller äta och dricka, och den okunnige säger då till sig själv: ”Jag vill göra detta, och jag måste ju också göra det.” Men den som äger kunskap säger: ”Den som vill detta, är icke jag, och därför får den vänta litet.” Då det finnes ett tillfälle att hjälpa någon, har kroppen ofta känslan: ”O, så mycket besvär det kommer att göra mig; någon annan får göra det.” Men människan svarar sin kropp: ”Du skall ej hindra mig att göra ett gott verk.”

Kroppen är ditt husdjur – hästen, som du rider på. Därför måste du behandla den väl och taga god vård om den; du får ej överanstränga den och du måste giva den god näring med uteslutande ren föda och ren dryck och alltid hålla den noga ren, fri från den allra obetydligaste smutsfläck. Ty utan en fullkomligt ren och sund kropp kan du icke utföra det mödosamma förberedelsearbetet, kan du icke stå ut med den oavbrutna spänning det fordrar.

Men det måste alltid vara du som är herre över din kropp, icke den, som är herre över dig.

Känslokroppen har sina begär – en mångfald av sådana; den fordrar att du skall bliva vred, att du skall tala hårda ord, känna dig avundsjuk, vara begiven på pengar, avundas andra människor deras ägodelar, giva efter för ditt missmod. Allt detta och mycket mera fordrar den, icke därför att den vill skada dig, utan därför att den tycker om våldsamma vibrationer, och därför att den tycker om, att dessa ständigt växla. Men *du* vill ej alls något dylikt, och därför måste du lära dig skilja på dina behov och din kropps behov.

Din tankekropp vill tänka sig själv i stolt avskildhet; vill tänka högt om sig själv och lågt om andra. Till och med när du vänt den bort från världsliga ting, försöker den ändå att beräkna för sig själv, försöker förmå dig att tänka på dina egna framsteg, i stället för att tänka på mästartens verk och på att hjälpa andra. Då du mediterar, försöker den förmå dig att tänka på de många olika ting som *den* vill ha, istället för det enda, som *du* vill. Du är icke detta ditt tänkande, utan du har det för att använda det; här är sålunda åter urskillning nödvändig. Du måste oförtrutet vara på din vakt, eljest kommer du att misslyckas.

Esoteriken vet ej av någon kompromiss mellan rätt och orätt. Med skenbar uppoffring av vad det än må vara, måste du göra det, som är rätt och låta bli det, som är orätt, utan hänsyn till vad den okunnige må tänka eller säga. Du måste noggrant studera naturens dolda lagar och, då du känner dem, ordna ditt liv i överensstämmelse med dem, och alltid använda både förnuft och vanligt sunt förstånd.

Du måste skilja mellan det väsentliga och det oväsentliga. Orubblig som en klippa, då det gäller rätt eller orätt, giv städse vika, då det gäller betydelselösa saker. Ty du måste alltid vara blid och vänlig, villig att lyssna till andras ord, att gå deras önsknings till mötes och lämna dem samma fullständiga frihet, som du gör anspråk på för egen räkning.

Försök att se vad som är värt att göras och kom ihåg att ej bedöma en sak efter dess omfång. En småsak, som är särskilt nyttig för mästartens verk, är vida mer värd att göras än en stor sak, som världen skulle kalla god. Du måste skilja icke endast det nyttiga från det onyttiga, utan även det mer nyttiga från det mindre nyttiga. Att mätta fattiga är ett gott och nyttigt verk; och likväl är det nyttigare och ädlare att mätta själar än kroppar! Vilken rik människa som helst kan mätta kroppen, men endast den, som äger kunskap, kan mätta själen. Om du äger kunskap, så är det din plikt att förhjälpa andra till kunskap.

Hur vis du än är, har du dock mycket att lära på denna väg, ja så mycket, att du även här måste bruka urskillning och noggrant betänka, vad som är värt att lära. All kunskap är nyttig, och en gång skall du äga all kunskap; men så länge du endast har en del därav, se då till att denna del är den värdefullaste. Gud är visheten så väl som kärleken; ju mer vishet du har, dess mer av honom kan du uppenbara. Studera således, men studera först och främst det, som bäst kan hjälpa dig att hjälpa andra. Arbeta med tålmod med dina studier, icke på det att människorna må hålla dig vis och icke ens för att äga lyckan av att vara vis, utan därför att endast en vis människa kan hjälpa på ett vist sätt. Hur mycket du än önskar hjälpa, kan du dock, om du är okunnig, göra mera skada än nytta.

Du måste skilja mellan sanning och lögn; du måste lära dig att vara alltigenom sann i dina tankar, ord och gärningar.

Först och främst i tankar; och det är ej lätt, ty det finnes i världen så många osanna tankar, så många dåraktiga och vidskepliga föreställningar, och ingen, som är bunden vid dem, kan taga ett steg framåt. Du får ej hålla fast vid en tanke, blott därför att många andra människor göra det, för att man trott på den under århundraden, eller därför att den står skriven i någon bok, som anses helig. Du måste själv tänka på saken och själv bedöma dess rimlighet. Kom ihåg, att om också tusende människor hava samma åsikt om ett ämne, är deras mening värdelös, om de ej äga någon kunskap i detta ämne. Den som vill vandra vägen, måste lära sig tänka själv, ty fördom är ett stort ont i världen och en av de bojor från vilka du måste helt frigöra dig.

Dina tankar om andra måste vara sanna; du får ej tro om dem sådant, som du icke vet. Förutsätt icke, att de alltid tänka på dig. Om någon människa gör något, som du tror skall kunna skada dig, eller säger något, som du tror har avseende på dig, tro då icke genast: "hon vill mig illa". Sannolikt tänkte hon ej alls på dig, ty varje människa bär på sina egna sorger, och hennes tankar röra sig huvudsakligen omkring henne själv. Om en människa talar vreda ord till dig, tänk ej: "Hon hatar mig, hon vill såra mig." Sannolikt har någon eller något retat henne, och emedan hon händelsevis möter dig, så utgjuter hon sin vrede över dig. Hon handlar dåraktigt, ty all vrede är dåraktig, men du får därför ej tänka osant om henne.

När du blir mästarens lärjunge, kan du alltid pröva sanningen av dina tankar genom att jämföra dem med hans. Ty lärjungen är ett med sin mästare, och han behöver endast förflytta sin tanke in i sin mästares tanke för att genast se, om de stämma överens. Göra de icke det, så är lärjungens oriktig, och han ändrar den genast, ty mästarens tanke är fullkomlig, emedan han vet allt. De, som ännu ej äro antagna till hans lärjungar, kunna ej göra alldeles så; men de kunna till stor del hjälpa sig med att ofta stanna och tänka efter: "Vad skulle mästaren tänka om detta? Vad skulle mästaren säga eller göra under dessa förhållanden?" Ty du bör aldrig göra, säga eller tänka något, som du ej kan föreställa dig, att mästaren skulle kunna göra, säga eller tänka.

Du måste vara sann också i ditt tal – noggrann och utan överdrifter. Tillskriv aldrig en annan bevekelsegrunder; endast hans mästare vet hans tankar; han kan handla av skäl, som du aldrig kommit att tänka på. Om du hör skvaller av någon, så berätta det ej vidare; det är kanhända icke sant, och även om det vore sant, så är det vänligare att ingenting säga. Tänk dig väl för, innan du talar, så att du icke må brista i noggrannhet.

Var sann i handling; låtsas aldrig att vara annorlunda än du är, ty all förställning är ett hinder för sanningens rena ljus, som bör lysa igenom dig, liksom solljuset lyser igenom klart glas.

Du måste skilja mellan själviskhet och osjälviskhet. Ty själviskheten har många former, och när du i en form tror dig slutgiltigt hava dödat den, så reser den sig i en annan, lika stark som någonsin. Men så småningom kommer du att bliva så uppfylld av tanken på att hjälpa andra, att det ej finnes tid eller rum för någon tanke på dig själv.

Du måste hava urskillning i ännu ett avseende. Lär dig urskilja det gudomliga i allt och alla, oberoende av huru onda de än må synas på ytan. Du kan hjälpa din broder genom det, som du har gemensamt med honom: det gudomliga livet. Lär dig att väcka det hos honom, lär dig att vädja till det hos honom, då kan du bevara din broder från det orätta.

FRIHET FRÅN BEGÄR

II

Förutsättningen *Frihet från begär* är svår för många att förvärva. De känna att de äro sina begär – att om deras känslor för och emot, deras sympatier och antipatier, toges ifrån dem, skulle de ej finnas något kvar av deras själv. Men dessa äro de, som ej sett mästaren; i strålglansen av hans heliga närvaro dö alla begär, utom begäret att likna honom. Innan du emellertid får lyckan att möta honom ansikte mot ansikte, kan du förvärva *frihet från begär* på annan väg. Urskillningsförmågan har redan hjälpt dig inse, att de ting, som de flesta människor önska sig, såsom rikedom och makt, icke äro värda att äga; då man verkligen fattar detta och ej endast säger det, upphör allt begär efter dem.

Så till vida är allt enkelt; det fordras endast, att du skall förstå. Men några finnas, som avstå från jordiska strävanden blott för att vinna himmelen eller för att ernå egen frihet från återfödelse. I denna villfarelse får du ej låta dig fångas. Om du glömt dig själv helt och hållet, så kan du icke hålla på att tänka efter, när detta själv skulle kunna vara frigt, eller vad slags

himmel det skulle kunna få. Kom ihåg att varje själviskt begär är en boja, hur högt dess mål än må vara, och förrän du frigjort dig från den, är du ej helt och hållet fri att hängiva dig åt mästarens arbete.

När alla begär för dig själv äro borta, så kvarstår kanske ännu begäret att se resultatet av ditt arbete. Om du hjälpt någon, vill du se, hur mycket du hjälpt honom; kanske du till och med vill, att också han skall se det och vara tacksam. Men detta är fortfarande begär och dessutom brist på tro. Då du sätter in din kraft på att hjälpa, så måste det bli ett resultat, vare sig du ser det eller ej; om du känner Lagen, vet du att det måste förhålla sig så. Du måste alltså göra det rätta för det rättas egen skull och ej i hopp om belöning; du måste arbeta för arbetets skull, ej i förhoppningen om att få se resultat; du måste ägna alla dina krafter åt att tjäna världen, emedan du älskar den och ej kan göra annat än offra dig för den.

Hys intet begär efter psykiska krafter; de komma, då mästaren vet, att det är bäst för dig att få dem. Att framtinga dem i förtid medför ofta många störningar; den som har dem, missledes ofta av bedrägliga naturandar eller blir egenkär och tror, att han ej kan misstaga sig; i varje fall kan den tid och kraft, som det åtgår till att förvärva dem, användas bättre i arbete för andra. De komma under utvecklingens gång – de måste ju komma; och om mästaren ser, att det skulle vara nyttigt för dig att få dem förr, så skall han säga dig, hur du utan fara kan utveckla dem. Men till dess är det bättre för dig att vara utan dem.

Du måste också taga dig i akt för vissa små begär, som äro vanliga i det dagliga livet. Önska aldrig att briljera eller göra dig märkvärdig; åtrå icke att tala. Det är bra att ej tala mycket; än bättre att ingenting säga, såvida du ej är alldeles säker på, att vad du önskar säga är sant, vänligt och till hjälp för någon. Innan du talar tänk väl efter, om det, som du vill säga, har dessa tre egenskaper. Om icke så avhåll dig från att tala.

Det är bra om du redan från början vänjer dig vid att tänka dig väl för, innan du talar, ty då du når Invigningen, måste du noga vakta på varje ord, så att du ej yppar, vad som ej får förtäljas. Mycket prat är onödigt och dåraktigt; då det blir skvaller, är det elakt. Vänj dig därför att lyssna mer än tala; framhäv icke dina åsikter, såvida du ej särskilt blir tillfrågad om dem. I en framställning om "Förutsättningarna" för att vandra vägen nämnas de sålunda: att veta, att våga, att vilja och att tåla; och av dessa är den sista den svåraste.

Ett annat vanligt begär, som du strängt måste kuva, är begäret att blanda dig i andras angelägenheter. Vad en annan människa gör eller säger eller tycker angår icke dig; och du måste lära dig att låta henne vara fullkomligt i fred. Hon har full rätt att tänka, tala och handla fritt, så länge hon ej går i vägen för någon annan. Du fordrar för dig frihet att göra det du anser rätt; du måste lämna henne samma frihet, och när hon begagnar den, har du ingen rättighet att anmärka på henne.

Om du tycker, att hon gör orätt, och du kan finna ett lämpligt tillfälle att enskilt och mycket försynt säga henne, varför du tycker det, kan du kanske övertyga henne; men det finnes många tillfällen, då även detta skulle vara en olämplig inblandning. På inga villkor får du icke gå och skvallra till en tredje person om saken, ty det är ett ytterst fult handlingsätt.

Om du ser ett fall av grymhet mot ett barn eller ett djur, så är det din plikt att ingripa. Naturligtvis endast ifråga om svåra brott – intet angiveri i vanlig mening. Om du fått i uppdrag att uppfostra någon, kan det bliva din plikt att milt påvisa för honom hans fel. Men med undantag av dessa fall, sköt din egen gärning och lär dig tystnadens dygd.

RÄTT VANDEL

III

För en *rätt vandel* äro följande sex punkter att särskilt beakta:

- 1) Självbehärskning i tanke;
- 2) Självbehärskning i handling;
- 3) Fördragsamhet;
- 4) Glatt mod;
- 5) Målmedvetenhet;
- 6) Livstillit

1) *Självbehärskning i tanke*

Den förutsättning, som kallas frihet från begär, visar, att man måste behärska känslokroppen; denna gång gäller det samma sak ifråga om tankekroppen. Därmed menas behärskning av lynnet, så att man ej känner vrede eller otålighet; behärskning av tankeförmågan, så att tanken alltid må förbliva lugn och klar; och härigenom behärskning av nerverna, så att de äro så lite retliga som möjligt. Detta sista är svårt, ty när du försöker bereda dig för vägen, kan du icke undgå att göra din kropp känsligare, så att dess nerver lätt komma i dallring för ett ljud eller en plötslig inverkan och blir ytterst ömtåliga för varje påfrestning, men du måste göra ditt bästa.

Sinneslugn innebär också mod att utan fruktan möta frestelserna och svårigheterna på vägen; det innebär även en ståndaktighet, som kommer dig att taga de bekymmer lätt, vilka möta i varje människas liv och undgå den oupphörliga oro för småsaker, i vilken många människor nästan ständigt leva. Vad som träffar en människa utifrån, betyder ingenting. Sorg, bekymmer, sjukdom, förluster – allt sådant måste vara såsom intet för henne och får ej störa hennes sinneslugn. De äro följderna av handlingar i det förgångna, och när de komma måste du bära dem med glatt mod och komma ihåg, att allt ont är övergående, och att det är din plikt att alltid vara glad och lugn. De tillhöra dina föregående liv, ej det nuvarande; då du ej kan ändra dem, är det gagnlöst att låta dig störas av dem. Tänk snarare på vad du nu gör, ty det bildar grunden för händelserna i nästa liv och det *kan* ändras.

Tillåt dig aldrig att vara dyster eller betryckt! Nedstämdhet är orätt, ty den smittar andra samt gör deras liv svårare och det har du ej rätt att göra. Skaka därför av dig din nedstämdhet genast den kommer.

På ännu ett sätt måste du behärska dina tankar: du får ej låta dem vandra. Vad du än sysslar med, håll tankarna samlade, så att det må bliva väl gjort; låt ej dina tankar irra omkring, utan håll alltid några goda tankar i beredskap att rycka in, så snart du ej är upptagen av ditt arbete.

Använd din tankekraft varje dag för goda ändamål; var en kraft i utvecklingens tjänst! Tänk varje dag på någon, som du vet sörjer eller lider eller behöver hjälp, och omslut honom med kärleksfulla tankar.

Håll din själ fri från högmod, ty högmod kommer allenast av okunnighet. Den människa, som ej äger kunskap, tror att hon är stor, att hon gjort det ena eller andra storverket; den visa människan vet, att endast gud är stor och att allt gott verk göres av gud allena.

2) *Självbehärskning i handling*

Om din tanke är som den bör vara, har du föga besvär med dina handlingar. Ty märk väl, tanken måste omsättas i handling, om den skall kunna gagna människosläktet. Det får ej finnas någon lättja, utan ständig verksamhet i det goda. Men det måste vara din *egen* plikt, du fullgör, icke någon annans, om ej med hans tillåtelse och för att hjälpa honom. Låt varje

människa sköta sitt arbete på sitt eget sätt; var alltid redo att erbjuda hjälp när den behövs, men blanda dig *aldrig* i andras affärer. För många är det det svåraste, som finnes, att lära sig hålla sig till sin egen syssla; men detta är just, vad du måste göra.

Därför att du försöker taga itu med högre uppgifter, får du ej glömma dina vanliga plikter, ty först när de är fullgjorda, är du ledig till annat slags tjänande. Du bör ej åtaga dig några nya världsliga förpliktelser, men dem du redan åtagit dig, måste du fullgöra på ett fullkomligt sätt – nämligen alla klara, förnuftiga plikter, som du själv inser, att du har, icke inbillade plikter, som andra försöka pålägga dig. Om du vill tillhöra honom, måste du göra vanligt arbete bättre, icke sämre än andra, ty du måste göra även detta för hans skull.

3) Fördragsamhet

Du måste känna fullkomlig fördragsamhet med alla och hysa lika varmt intresse för vad en annan religions bekännare tro, som för din egen tro. Ty deras religion är, lika väl som din, en väg till det högsta. Och för att kunna hjälpa alla måste du förstå alla.

Men för att kunna förvärva denna fullkomliga fördragsamhet, måste du själv först vara fri från trångsinthet och fördom. Du måste lära dig förstå, att inga ceremonier äro nödvändiga; eljest anser du dig själv på ett eller annat sätt bättre än andra, som ej fullgöra sådana. Å andra sidan får du ej döma dem, som ännu hänga fast vid ceremonier. Låt dem göra, som de vilja, blott de ej blanda sig i dina angelägenheter, då du nu vet sanningen – de få ej söka tvinga på dig något, som du vuxit ifrån. Var alltid förstående; var mild mot alla!

Nu när dina ögon öppnats, synes dig kanske något av din gamla tro underligt, synas dig några av de gamla ceremonierna orimliga; och kanske äro de det. Respektera dem dock för de goda själars skull, för vilka de ännu äro viktiga, även om du ej själv kan delta i dem. De fylla sin plats, de göra sin nytta; de kunna liknas vid de dubbla linjer, som då du var barn, hjälpte dig skriva jämn stil i raka linjer, tills du lärde dig skriva bättre och ledigare utan dem. Det fanns en tid, då du behövde dem, men nu är den tiden förbi.

En stor lärare skrev en gång: "Då jag var ett barn, talade jag som ett barn, och hade barnsliga tankar; men då jag blev en man lade jag bort det som var barnsligt." Och likväl är den, som glömt sin barndom och förlorat känslan för barn oförmögen att undervisa dem och hjälpa dem. Se därför vänligt, mildt, fördragsamt på alla; men verkligen lika på alla, buddhister och hinduer, jainer och judar, kristna och muslimer.

4) Glatt mod

Du måste bära ditt öde med glädje, hurudant det än må vara, och anse det som en ynnest, att du får lida, ty det visar, att ödets herrar anse dig värd hjälp. Hur svårt det än är, så var tacksam, att det ej är svårare. Kom ihåg, att mästaren blott har föga användning för dig, förrän du arbetat av din karmiska skuld och blivit fri. Genom att erbjuda dig åt honom, har du bett om att få din karma påskyndad, så att du nu i ett eller två liv skall kunna arbeta ut, vad som annars skulle hava uttänjts över hundra. Men för att göra det bästa möjliga av det, måste du bära det med glatt och förnöjsamt mod.

Och ännu en sak. Du måste giva upp all känsla av att äga. Karma tager kanske allt, som du älskar högst – till och med de människor du älskar mest; men även då måste du vara redo att med glatt mod skiljas från allt och alla. Mästaren behöver ofta ingjuta sin styrka i andra genom sin tjänare; men det kan han ej, om tjänaren är nedtryckt av missmod. Glatt mod är sålunda en regel i livet.

5) Målmedvetenhet

Det som du har att inrikta dig på är att göra mästarens verk. Vad helst som än kommer i vägen får du åtminstone aldrig glömma detta. För övrigt *kan* ingenting komma i vägen för dig, ty allt nyttigt, osjälviskt arbete är mästarens verk, och du gör det ju för hans skull. Åt

varje minsta del därav måste du ägna hela din uppmärksamhet, så att det blir ditt allra bästa. Samme lärare, som jag ovan anfört har på ett annat ställe skrivit: ”Allt vad i gören, gören det av *hjärtat*, såsom för Herren, ej såsom för människor.” Tänk hur du skulle utföra ett arbete, om du visste, att mästaren helt plötsligt skulle komma och granska det; just så måste du utföra allt, vad du har att göra. De, som veta mest, skola bäst förstå allt det, som ligger i denna vers. Det finnes en annan lik denna, men mycket äldre: ”Allt vad du lägger din hand vid, gör det efter bästa förmåga.”

Med ”målmedvetenhet” menas också, att ingenting får – ens för ett ögonblick – draga dig från den väg, på vilken du inträtt. Inga frestelser, inga världsliga nöjen, icke ens några tillgivenhetsband få locka dig på avvägar. Ty du måste bli en med vägen; den måste så helt höra samman med ditt väsen, att du följer den utan att behöva tänka därpå och utan att kunna vika från den. Du, Monaden, har beslutat vandra den; att svika den vore att svika dig själv.

6) *Livstillit*

Du måste ha tillit till din mästare, du måste ha tillit till dig själv. Om du skådat mästaren, kommer du att till det yttersta tro på honom genom mångt liv och mången död. Om du ännu ej skådat honom, måste du dock försöka fatta honom och tro på honom, ty om du ej gör det, kan ej ens han hjälpa dig. Utan en fullkomlig tillit kan det ej bli någon fullkomlig ström av kärlek och kraft.

Du måste lita på dig själv. Du säger, att du känner dig själv allt för väl? Om du känner det så, känner du *icke* dig själv; du känner endast det yttre, bräckliga höljet, som så ofta fallit i dyn. Men du, den verkliga *du*, är en gnista av guds egen eld, och gud, som är allsmäktig, bor i dig. Fördenskull finnes intet, som du ej kan göra, om du verkligen vill. Säg till dig själv: ”Vad människor gjort, kunna människor göra. Jag är en människa och tillika gud i människan. Jag kan göra detta, och jag skall göra det.” Ty din vilja måste vara som härdat stål, om du vill vandra vägen.

TJÄNANDE

IV

Främst bland alla ”förutsättningarna” är *kärleken*. Är den tillräckligt stark hos en människa, tvingar den henne förvärva alla de andra, och alla dessa äro utan kärleken icke tillfyllest. Ofta förklaras denna vara ett brinnande begär efter en befrielse från födelsens och dödens kretsgång och efter förening med gud. Men en sådan framställning av saken ger den ett sken av själviskhet och låter endast en del av dess innebörd komma fram. Den är icke så mycket begär, som vilja, beslut, *föresats*. För att åsyftad verkan skall kunna uppnås, måste detta beslut uppfylla hela din varelse, så att det ej lämnar rum för någon annan känsla. Det är för visso viljan att bli en med gud, men ej för att fly undan från lidande och möda, utan att i djupaste kärlek till honom verka med honom och såsom han. Eftersom han är kärleken, måste du, om du vill bli en med honom, även vara fylld av fullkomlig osjälviskhet och kärlek.

I det dagliga livet betyder detta två ting: för det första att noga taga sig i akt att ej bringa lidande över något levande; för det andra att alltid taga till vara varje tillfälle att hjälpa.

Således först: att ej förorsaka lidande. Det finns tre synder, som åstadkomma mera ont i världen än alla andra – förtal, grymhet och fördom – emedan de äro synder mot kärleken. Den människa, som i sitt hjärta vill vara uppfylld av kärlek till gud, måste oförtrutet akta sig för dessa tre.

Se vad förtal åstadkommer! Det börjar med en ond tanke, och redan denna är i och för sig ett brott. Ty hos alla och hos allting finnes det något gott; hos alla och hos allting finnes det något ont. Antingen det goda eller det onda kunna vi förstärka genom våra tankar och sålunda

hjälpa eller hindra utvecklingen; vi kunna göra Logos' vilja eller stå honom emot. Om du tänker på det onda hos en annan, handlar du på trefalt sätt orätt:

1) Uppfyller du din omgivning med onda tankar istället för med goda och ökar sålunda världens sorgelösa.

2) Om det hos människan finnes det fel, som du tror, förstärker du det och ger det ytterligare näring; och därmed gör du din broder sämre istället för bättre. Men oftast finnes icke detta fel utan du har endast inbillat dig det; och då kunna dina onda tankar fresta din broder att göra orätt, ty om han ej ännu är fullkomlig, kan du kanske göra honom sådan, som du tänkt dig honom.

3) Uppfyller du ditt eget sinne med onda tankar i stället för med goda, hindrar därigenom din egen tillväxt och gör dig för dem, som kunna se, ful och motbjudande i stället för skön och tilldragande.

Förtalaren är icke nöjd med att på detta sätt hava skadat sig själv och sitt offer, utan försöker med all makt att göra andra människor delaktiga i sitt brott. Ivrigt berättar han sin fula historia för dem, i hopp att de skola tro den; och så förena de sig med honom i att sända ut onda tankar mot det arma offret. Detta sker dagligen och icke bara en människa gör så, utan tusenden. Börjar du inse, vilken låg, förfärlig synd detta är? Du måste fullkomligt sky den. Tala aldrig illa om någon; vägra att lyssna, då någon annan talar illa om någon, och säg blott saktmodigt: "Kanske detta icke är sant; och även om det är det, så är det nog vänligare att icke tala om det."

Vad grymhet beträffar, finnes det två slag därav, avsiktlig och oavsiktlig. Den avsiktliga grymheten åsyftar att med vett och vilja pina en annan levande varelse; det är den största av alla synder; ja snarare en djävuls än en människas verk. Du säger kanske, att ingen människa kan göra något dylikt; men människor hava ofta gjort det och göra det ännu dagligen. Inkvisitorerna gjorde det; många religiösa fanatiker hava gjort det i sin religions namn. Vivisektorerna göra det; många lärare göra det av gammal vana. Alla dessa människor försöka ursäkt sin råhet med att säga, att det är brukligt så; men ett brott upphör icke att vara ett brott, därför att många begå det. Karma tager icke "det är brukligt" med i räkningen; de karmiska följderna av grymhet äro de förfärligaste av alla. Åtminstone i Indien finns det ingen ursäkt för sådana bruk, ty plikten att ej skada är väl känd av alla. De grymmas öde måste även drabba alla dem, som gå ut i avsikt att döda guds skapade varelser och kalla detta "sport".

Jag vet, att du icke skulle vilja göra saker sådana som dessa; och av kärlek till gud skall du, när tillfälle erbjuder sig, oförbehållsamt uttala dig mot dem. Men det finnes grymhet i tal likaväl som i handling; och en människa, som säger ett ord med avsikt att såra, gör sig skyldig till detta brott.

Icke heller detta får du göra; ibland åstadkommer emellertid ett obetänksamt ord lika mycket ont som ett elakt. Därför måste du även akta dig för oavsiktlig grymhet.

Den beror vanligen på tanklöshet. Den ene är t.ex. så genomsnål och girig, att han aldrig tänker på det lidande han förorsakar andra genom att underbetala sina tjänare och genom att halvsvälta hustru och barn. – En annan tänker endast på att tillfredsställa sina egna begär och bryr sig föga om, hur många kroppar och själar han därvid förstör för andra. – En tredje kan, blott för att spara sig några minuters besvär, underlåta att betala sina arbetare på rätt dag och betänker ej, vilka svårigheter han utsätter dem för. – På så sätt förorsakas mycket lidande blott genom tanklöshet – genom att man glömmer att tänka på, hur en handling kommer att påverka andra. Men Karma glömmer aldrig och tager aldrig människors glömska med i räkningen. Vill du träda in på vägen, måste du tänka på följderna av vad du gör, så att du icke må göra dig skyldig till oavsiktlig grymhet.

Fördom är ett annat stort ont och har förorsakat mycken förfärande grymhet. Den människa, som är slav under fördomar och vidskepelse, föraktar andra, som är klokare än hon, och försöker tvinga dem att göra så, som hon gör. Tänk på det avskyvärda slaktande, som

förorsakades av den fördomen att djur skulle offras; och tänk på den ännu grymmare fördomen, att människan skulle behöva kött till föda. Tänk på den behandling, som de förtryckta klasserna i vårt älskade Indien måst utstå, och se därav, hur denna synd kan förorsaka hjärtlös grymhet även bland dem, som dock erkänna broderskap såsom en plikt. Ridna av den mara, som kallas fördom, hava människorna begått många brott i den gudomliga kärlekens namn; var därför ytterst noga med, att ej minsta spår av fördom får finnas hos dig.

Dessa stora brott måste du undvika; de stå hindrande i vägen för allt framåtskridande, ty de äro synder mot kärleken. Men det är ej nog med, att du avhåller dig från det onda, du måste även vara verksam i det godast tjänst. Du måste vara så helt uppfylld av en brinnande önskan att tjäna, att du alltid håller dig beredd därtill gentemot alla i din omgivning – icke endast människor utan även djur och växter. Du måste dagligen och stundligen tjäna i det lilla, så att den vanan blir rotfast i dig på det att när en dag det sällsynta tillfället att utföra ett stordåd erbjuder sig, du ej må låta det gå förbi. Ty trängtar du efter att bliva ett med gud så är det ej för sin egen skull, utan därför att du vill vara en kanal, genom vilken hans kärlek kan strömma till dina medmänniskor.

Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras. Han har glömt sig själv för att tjäna dem. Han är lik en penna i guds hand, ett verktyg för att giva guds tanke ett uttryck här nere, som den utan detta verktyg ej kunnat få. Men på samma gång är han också själv en levande eldslåga, vilken över världen utstrålar den gudomliga kärleken.

Visdom, som ger förmåga att hjälpa; vilja, som leder visdomen; kärlek, som inspirerar viljan – se där förutsättningarna för vägen. Vilja, visdom och kärlek äro de tre sidorna av väsen; och du som vill ställa dig i ledet för att tjäna honom, måste och inför världen framvisa dessa egenskaper.

**Till slut önskar red. alla läsare av *Den Pytagoreiske Kuriren*
GOD JUL och GOTT NYTT ÅR 2019 – ÅR 70 AQU.
och tackar hjärtligast för allt stöd som influtit
under det nu snart tilländalupna året.**

Pytagoras:

”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!